

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12126/2024
26.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Бора Ристић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, кога заступа пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3764/2023 од 11.01.2024. године, у седници одржаној 26.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3764/2023 од 11.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3764/2023 од 11.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2365/22 од 06.07.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је према туженом да је Споразум о накнади за експроприсано земљиште бр. 465-1184/11-07 од 25.06.2012. године ништав, супротан принудним прописима, јавном поретку, те да не производи правно дејство. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште по Споразуму о накнади за експроприсано земљиште бр. 465-1184/11-07 од 25.06.2012. године, до припадајуће накнаде за преузето грађевинско земљиште за кат.парцелу бр. .., по култури њива 3. класе у површини од 10а 65м2, уписане у л.н. бр. .. за к.о. Врање 1, исплати износ од 435.950,00 динара са законском затезном каматом почев од 06.07.2023. године, као дана пресуђења, до коначне исплате, док је одбијен тужбени захтев тужиоца за тражену законску затезну камату на досуђени износ почев од 25.06.2012. године до 06.07.2023. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати укупан износ од 460.326,00 динара са законском затезном каматом на износ од 362.250,00 динара почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3764/2023 од 11.01.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, у усвајајућем делу става другог и у ставу трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11..10/23) за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да је ништав Споразум о накнади (за експроприсано пољопривредно земљиште) од 25.06.2012. године, који је тужилац закључио са туженим и обавезан тужени да исплати тужиоцу разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за преузето градско грађевинско земљиште на основу налаза и мишљења судских вештака. Ово због тога што је предметно земљиште, иако се у време експропријације и закључења Споразума о висини накнаде у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, већ имало статус градског грађевинског земљишта обухваћеног Просторним планом подручја инфраструктурног коридора Београд-Ниш-граница Републике Македоније из 2002. године и Просторног плана Републике Србије од 2010 до 2020. године („Сл. Гласник РС“, бр.88/10) ради изградње деонице аутопута Е-75.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом ревизијског суда и правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, а ова промена није евидентирана у катастру непокретности (чланови 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи). Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке овог суда и нижестепених судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђивања ништавости и стицања без основа поднета је 19.07.2017. године. А вредност предмета спора је 435.950,00 динара а што према средњем курсу НБС представља износ испод 3.781,50 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на неновчано и новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**